

Találd meg a történeted!

A TE IS Csapat gyakorlati kézikönyve

Szerző:
Tallér Edina

Találd meg a történeted!

A TE IS Csapat gyakorlati kézikönyve

Szerző:
Tallér Edina

Tallér Edina:

Találd meg a történeted! – A TE IS Csapat gyakorlati útmutatója

Javasolt hivatkozás: Tallér Edina (2014): *Találd meg a történeted!* – A TE IS Csapat gyakorlati útmutatója. Magyar Diáksport Szövetség, Budapest.

A kiadásért felel: Balogh Gábor elnök

Szakmai lektorok: Simonné Goschi Gabriella, Prihoda Gábor

Szerkesztő: Téglásy György

Fotók: Egyed Péter (Lizzy Trade Kft.)

Arculat: Benedict & Helfer Kft.

Tördelés és nyomdai munkák: Pátria Nyomda Zrt.

Fejlesztési igazgató: Pikó Zsuzsanna

Szakmai igazgató: dr. Molnár László

Ügyvezető igazgató: Rádics Balázs

ISBN 978-615-80090-2-7

© Magyar Diáksport Szövetség

A kiadvány akár részben, akár egészben történő sokszorosítása, fénymásolása, mindennemű egyéb felhasználása, terjesztése, digitalizált közzététele jogszabályokba ütközik, és csak a Magyar Diáksport Szövetség írásos engedélyével lehetséges.

Ez a kiadvány a TÁMOP 3.1.13-12-2013-0001 kódjelű kiemelt projekt keretében valósult meg.

Printed in Hungary

2014

MAGYAR DIÁKSPORT SZÖVETSÉG

1146 Budapest, Istvánmezei út 1–3.

E-mail: mdszok@mdsz.hu

Telefon: +36 1 273 3570

www.mdsz.hu

Bevezető	5
01. Ki legyen a főnök?	6
02. Még egy kör beszélgetés	8
03. Nem!	10
04. Nem vagy egyedül	12
05. Én nem akarok színészkedni!	14
06. Legyél igazi csapattag!	16
07. A kívánságlista	18
08. Valami gond van?	20
09. Mozdulj!	23
10. Vállaljuk!	25
11. A kétszázéves bölcs	27
12. Nehéz, de nem rossz!	29
13. Mit hagyok itt másoknak?	30

TALLÉR EDINA

Folyamatosan „leskelődöm” és fülelek, szeretem figyelni az embereket. Ez íróként nem hátrány. A legváratlanabb helyeken és időben talál meg egy-egy jó mondat, megindító vagy megfejtendő pillanat. Mikor a sors úgy hozta, hogy csatlakozhattam a TE IS Programhoz, ez a „figyelés” egy új dimenziót is nyitott nekem, mind emberileg, mind szakmailag. A TE IS Program szakemberei által meghatározott útvonalak mentén találhattam ki olyan történeteket, amelyek a MA köztünk élő gyerekek történetei lehetnek, és reményeim szerint lesznek.

Anyaként fontosnak tartom, hogy a gyerekeimnek segítsek megtalálni a saját útjukat, kitalálni a saját történetüket. Többek között a TE IS munkafolyamatának is köszönhetem, hogy mindez nemcsak ösztönös, hanem tudatos törekvéssé vált bennem.

És még valami, ami mindenképpen összeköt engem a TE IS-sel: szenvedélyes futó vagyok. Kezem, lábam, tüdőm, mindenem van, élek. Ennyi épp elég a boldogsághoz, ha az ember fut.

Bevezető

Gyakorlati kézikönyvünkben a *Játék és győzelem* történetének fontosabb mozzanatait nagyítottuk ki. A rövid, egyperces részletekben András, Kevin, Zoli és a többiek, tehát a teljes csapat közös életének egy-egy epizódja elevenedik meg: a csapatépítés nehézségei, a kívülről érkező segítség, a felnőttek jóváhagyása, támogatása és még sorolhatnánk.

A gyerekek és a felnőttek sok mindenben mennek keresztül, amíg rátalálnak a közös célokra. Minden útközben átélt sikerben és kudarcban, örömben és szomorúságban olyan tanulságok és üzenetek vannak, amelyek talán találkozhatnak a Te történeteddel is. Találd meg bennük a magadét!

Szereplők:

András, Kevin, Nóri, Szilvi, Fanni, Zoli, Peti, Anna, Andi, Maja – gyerekek
Antal – iskolaigazgató
Márti néni – osztályfőnök
János bácsi – tanár és mentor
István bácsi – az iskola portása
Balázs – az iskola trénera

01.

Ki legyen a főnök?

Kevin, miután kijöttek Andrással a könyvtárból János bácsitól, lelkesedni kezdett, nagyon örült a lehetőségnek, hogy beindíthatnak egy drámaszakkört, mint a menő sulikban.

– András, hallod, holnapra mindent összeírunk, és lesz egy tök jó csapatunk, én leszek a vezetője! Meg, persze, te!

András nem volt ennyire lelkes.

– Persze, vezetők, mi? – mondta, hanyagul vállára vette iskolatáskáját, és elindult a kijárat felé.

– Most meg mi bajod van? – kérdezte Kevin.

András egy ideig nem válaszolt. Szótlanul kullogtak egymás mellett. Kevin dühös volt, amiért barátja nem osztozott a lelkesedésében.

– Olyan, mintha tél lenne – morogta az orra elé András, és összehúzta mellkasán a melegítőfelsőjét. – Október van, és mintha tél lenne.

– András, most tényleg! Mi bajod van?

Kevin egyre mérgesebb lett. Fekete hajú, sötét szemű, vékony, de nem sovány, izmos fiú. Négy éve barátok Andrással. András negyedikben érkezett a suliba, Kevinnek rögtön szimpatikus lett a szőke, magas srác. Olyan volt, mint a filmekben a királyfik. A csajok kedvence. Kevin kicsit szeretett volna hasonlítani rá, tetszett neki András megfontoltsága. Mindent inkább ötször meggondol, minthogy azonnal döntene. Kevin ezért csodálta a haverját, de furcsa módon szintén ez volt az a tulajdonsága, amit a legjobban utált is benne. Most például tényleg utálta a haverját, amiért az nem olyan lelkes, mint kellene.

– Most meg mi a franc bajod van, hallod, András? – nem akart kiabálni, de a hangja mégis hangosabbnak és durvábbnak tűnt a kelleténél. András rá se hederített, sőt megszorította lépteit, úgy tűnt, nem akar együtt haladni a járdán Kevinnel. Kevin nagyon ideges lett.

– Most meg mi a franc bajod van? – ordította megint, majd barátja után iramodott, és megrántotta hátulról a felsőjét. – Meggondoltad magad? Vagy mi van? Ellenem vagy?

Helyben vagyunk, gondolta András. Mindig ez van, ha Kevinnel nem ért valamiben egyet. Ha nem ugyanaz a véleménye, akkor már rögtön ellenséggé válik. Épp ez az, ami miatt nincs is kedve Kevinnel még vitázni sem.

– Ne rángass te hülye! – mondta ő is durva hangon.

Kevin nem hitt a fülének.

– Te vagy a hülye! Egy perccel ezelőtt még azt mondtad Jánosbácnak, hogy oké, összeírjuk holnapra, mit akarunk, most meg itt húzod a szádat, mint egy lány!

Erre András nem is válaszolt. Egy ideig csendben kullogtak egymás mellett, mindketten csak a cipőjük orrát nézték.

– Gyerekes vagy Keni, nagyon gyerekes – szólalt meg kisvártatva András, és lemondóan Kevin felé legyintett.

– Mi van? Neked meg mi bajod van, de tényleg! Nem te mondtad, hogy össze tudjuk hozni a drámaszakkört?

András legyintett megint, sarkon fordult, ott akarta hagyni a haverját, de az erre végképp felkapta a vizet, utána futott, és lendületből hátra lökte.

– Áruló! Azt sem tudom, mi a bajod! – kiabálta síró hangon. András megfordult, lendült a keze, de félúton megállt.

– Állj le, Kevin, mielőtt szájba váglak!

– Igen? Hát csak rajta! Vagy tudod mit, igazad van! Jobb, ha leállok. Azt hittem, haverok vagyunk. Azt hittem, tudunk valamit együtt csinálni. De te nem vagy normális! Még azt sem mondd meg, hogy mi bajod lett hirtelen. Nem is érdekel. Szia! – azzal csalódottan átment a másik oldalra, ott folytatta útját, mintha nem is ismerné Andrást. Mintha nem is létezne.

Barátok már negyedik óta. A kezdeti szimpátiára rásegített, hogy egyfelé laknak, Kevinék a közeli lakótelepen, Andrásék kicsit arrébb, egy családi házban. Általában minden nap együtt mentek haza. Kivéve azokat az alkalmakat, amikor Kevin büntetésben volt. Ez viszonylag gyakran megesett, havonta egyszer-kétszer. András már negyediktől kezdve úgy érezte, vigyáznia kell a forrófejű, szenvedélyes Kevinre, mert úton-útfélen bajba keveredett, aminek legtöbbször verekedés lett a vége. Pedig Kevin melegszívű, hűséges barát. András annak tartotta. Olyan srác, akire mindig lehet számítani, és aki képes lenne sarkaiból kiforgatni a világot. Ezt csodálta benne leginkább. A mérhetetlen lendületet, szenvedélyt, ahogy a dolgokhoz képes hozzáállni. De épp ez az, ami el is bizonytalanította, ha közös dolgokról volt szó. Mint például most. András elbizonytalanodott, úgy érezte, barátjának nem az a legfontosabb, hogy milyen a szakkör, hanem, hogy ki a vezetője. Ettől teljesen elment a kedve, egy pillanat alatt elszállt a bizodalma a drámaszakkör iránt. Szerette volna ezt elmondani barátjának. De hogyan?

A két srác a szemközti járdán, egymással párhuzamosan ballagott hazafelé. Odaértek Kevinék házához. Nem néztek egymásra, de mindketten megtorpantak.

– Akkor ennyi – mondta Kevin.

– Ennyi – válaszolta András. – Ezt te nem érted. Nem érted, hogy mi a bajom.

– Honnan a bánatból érteném, ha nem mondasz semmit – csattant fel Kevin.

– De mi a francot mondhatnék, ha egyfolytában csak pattogsz, meg ordibálsz, meg lelkendezel, mint egy ovis – tromfolt András.

– Na, helyben vagyunk megint! Mást sem tudsz, csak leszólni. Meg lehűteni. Leoltasz mindig, mint egy lámpát. Mindegy. Én megérkeztem, úgyhogy, helló.

– Várj! – András átment barátjához a másik oldalra. – Figyu, az a bajom, hogy ez így nem lesz jó.

– Hogy nem lesz jó? Kinyögnéd végre!

– Azt sem tudjuk, mit akarunk... Te meg főnökösödni akarsz. Miért lennénk mi a vezetői a még nem is létező drámaszakkörnek? Meg akarsz rendezni egy előadást, vagy mi?

– Hát, azt azért nem. Illetve nem tudom, hogyan kell. De ez még nem jelenti azt, hogy nem lennénk rá képesek.

– Na, erről beszélünk! Ez így nem jó!

Kevin elgondolkodott. Annyira, de annyira szeretné ezt a csoportot! Talán tényleg kicsit előreszaladt a tervekben. És eltévedt...

– Figyelj, Andris! Lehet, hogy bolondnak tartasz, az is lehet, hogy tényleg az vagyok... De értsd meg! Én érzem! Egyszerűen érzem, hogy ez menni fog! Hogy ezt meg kell csinálnunk! Jó, az igaz, hogy még nem teljesen találtuk ki, hogyan kéne mennie a dolgoknak de... – Összeszedte magát, és kinyögte a kérdést. – Ötlet?

– Szerintem ne döntsünk ketten. Kérdezzük meg a többieket is! Ki akar egyáltalán csatlakozni? És mit akarunk egyáltalán csinálni?

02.

Még egy kör beszélgetés

– Zoli, fiam, gyere csak ide, légy szíves, beszélni szeretnék veled valamiről – szólta Márti néni a folyosón a fiú után.

– Igen, tanárnő? – Zoli kihúzta magát, kissé feszült volt, nem tudta, mit akarhat tőle Márti néni. Valami azt súgta neki, a reggeli incidenst fogja firtatni a tanárnő, ami közte és Kevin között volt. Nem csalt a megérzése.

– Mi volt ez a viselkedés ma reggel? Nem ilyennek ismertelek meg, fiam!

– Mire tetszik gondolni?

– Tudod te! Ha nem lépek be időben, összeverekedsz Kevinnel.

– Kevinnel nem nehéz összeverekedni...

– Ez a válaszod a kérdésemre?

Zoli dühös lett. Semmi kedve Márti néniel megbeszélni ezt az ügyet. Épp ez az, amit ki nem állhat a felnőttégekben. Nem tudják elviselni, ha valamibe nincsenek teljes mértékben beavatva. Mit érdekl az most a tanárnőt, hogy min kaptak össze Kevinnel? Nem mindegy? Magánügy! Nem balhéztak, nem volt verekedés, akkor nem mindegy?

– Mit is tetszett kérdezni pontosan?

– Zoli! Ne játszd itt nekem az értetlent! Arra vagyok kíváncsi, konkrétan mi a bajod Kevinnel. Illetve az ötletével.

– Az, hogy hülye! Hülyeség az egész.

– Tőled azért ettől kicsit okosabb válasz várok! Biztos vagyok benne, hogy konkrétan is meg tudod fogalmazni, hogy mi nem tetszik a drámaszakkör ötletével...

Zoli lehajtotta a fejét, utálta ezt a szituációt. Legszívesebben otthagya volna a tanárnőt és ment volna ebédelni. Jellemző. Még ebédelni sem hagyják az embert.

– Szóval? Addig nem engedlek ebédelni, amíg ezt meg nem beszéljük!

– Ez meg mi? Márti néni gondolatolvasó? – kérdezte mosolyogva Zoli. Kissé megenyhült, eltűnt a görcs a gyomrából – Tényleg éhes vagyok!

– Akkor? Válaszolsz? – mosolygott vissza Márti néni.

– Én nem értem ezt az egészet... Drámaszakkör... Persze! Fogadjunk, azt sem tudja Kevin, milyen az!

– Te tudod?

– Hát épp ez az! Bele akarnak rángatni valami hülyeségbe, amiről senkinek semmi fogalma! Én meg ájuljak el ettől! Hát nem!

– Neked tehát nincs kedved ehhez?

– Mihez, Márti néni? Az egyáltalán nem derült ki reggel, hogy mi ez, amit akarnak. Csak főnökösködtek ott, András meg Kevin.

– És ezt nekik is elmondtad?

– Márti néni szerint lehet Kevinnel beszélni? Mit tépjem a számat! Kit érdekel az én véleményem? Áh, nem érdekel! Hülyeség.

– Jó. Még egy kérdésre válaszolj! Tényleg nem akarsz egy izgalmas szakkörhöz csatlakozni? Nincs kedved a többiekkel valami izgalmasba belevágni?

Zoli elgondolkodott. Most ezzel mit akarhat a tanárnök? Valami izgalmas? Ő akarja megszervezni? Hát köszil Kevinéktől már csak az lenne rosszabb, ha a tanárok találnák ki, mi az izgalmas a diákoknak. Már épp meg akart szólalni, mikor Márti néni folytatta.

– Mert, ha a válaszod mégis az lenne, hogy van kedved, akkor szerintem megérne ez még egy kör beszélgetést. Csak ti, diákok! Szerintem benned van annyi higgadtság és megfontoltság, hogy tudnál beszélni a srácokkal. Verekedés nélkül! Sokan vannak, akiknek számít a te véleményed. Beszéljétek ezt át még egyszer. Nem szeretném, ha ezt a felnőttek döntenék el helyettetek. János bácsi is és én is szívesen segítünk mindenkiben. De azt akarom, hogy ti, gyerekek döntsétek, érdemes-e ezzel foglalkozni.

Zoli elképedt. Márti néni tényleg gondolatolvasó?

– Hát... egy izgalmas csoport, az nekem is tetszene... Csak nem tudom pontosan, mit akarnak Kevinék...

– Na. Akkor maradjunk annyiban, hogy futtok ezért még egy kört. Ordítózás és verekedés nélkül. Jó? Bizhatok benned, fiam?

– Hát...

– Ha hápogsz, akkor sosem megyünk ebédelni...

– Na jó... Megpróbálhatom...

– Ez a beszéd! – Márti néni nagyot sóhajtott. – Ti már nyolcadikosok vagytok. Nagy gyerekek. Meg fogjátok ezt oldani. Szerintem ki fogjátok találni, hogyan lesz ez jó. És akkor én kipukkadok majd a büszkeségtől, hogy az én osztályomba milyen komoly, ügyes diákok vannak! Abban is biztos vagyok, hogy, ha így alakul, az igazgató úr is mellétek áll majd!

Zoli zavarban volt. Toporgott, nem nagyon tudott mit kezdeni a tanárnök szavaival. Egyszerre érzett büszkeséget, bizonytalanságot, izgatottságot, de legfőképpen éhes volt.

– Mehetek enni, Márti néni?

– Igen, persze! – nevetett a tanárnök. – Szerintem ezt az ügyet megtárgyaltuk.